

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 227.205 van 29 april 2014
in de zaak A. 198.978/X-15.678.**

In zake : Guy ABBEEL
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Emmanuel Jacobowitz
 kantoor houdend te 1160 Brussel
 Tedescolaan 7
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de STAD DENDERMONDE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Tom De Sutter
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Koning Albertlaan 128
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 28 januari 2011, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 16 december 2010 van de burgemeester van de stad Dendermonde waarbij aan Guy Abbeel de tuchtstraf wordt opgelegd van de inhouding van 3% van de wedde gedurende één maand.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 222.262 van 28 januari 2013 heropent de Raad van State het debat en wordt het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat gelast met een aanvullend onderzoek.

Auditeur Melissa Celis heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 maart 2014.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anthony Poppe, die *loco* advocaat Emmanuel Jacobowitz verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Tom De Sutter, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Wat de uiteenzetting van de feiten betreft, wordt verwezen naar 's Raads arrest nr. 218.976 van 23 april 2012.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel, tweede en derde onderdeel

Uiteenzetting van het eerste middel, tweede onderdeel

4.1.1. Verzoeker voert in een tweede onderdeel van het eerste middel de schending aan van artikel 38*bis* van de wet van 13 mei 1999 'houdende het

tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten' (hierna : de tuchtwet) en van de rechten van verdediging.

4.1.2. Verzoeker wijst erop dat het inleidend verslag alle ten laste gelegde feiten dient te vermelden, terwijl *in casu* enige nadere omschrijving van de ten laste gelegde feiten volledig ontbreekt. Uit het inleidend verslag blijkt namelijk louter dat verzoeker beschuldigd wordt van seksueel getinte handelingen en bedoelingen ten opzichte van verschillende vrouwelijke personeelsleden. Op basis van dit verslag was het dan ook niet mogelijk zich op een adequate wijze te verdedigen in de tuchtprocedure. De hogere tuchtoverheid heeft er ook niets aan gedaan om deze onregelmatigheid te verhelpen.

4.1.3. Verzoeker laat in zijn memorie van wederantwoord nog gelden dat, voor zover het hem wordt verweten dat hij zich niet heeft verweerd tegen de feiten zelf waarvan de vrouwelijke collega's melding hebben gemaakt, de hogere tuchtoverheid in de bestreden beslissing de feiten geherformuleerd heeft, en dit nadat de tuchtraad de oorspronkelijke omschrijving van de feiten als te vaag had beoordeeld. Verzoeker stelt dat hij de hem ten laste gelegde feiten steeds heeft ontkend. Hij ziet niet in welke inhoudelijke argumenten hij zou moeten doen gelden tegen een nieuwe, meer precieze beschrijving van de vermeende feiten in de bestreden beslissing.

Wat de schending van de formele- en materiële motiveringsplicht betreft, betoogt verzoeker dat hij wel heeft opgemerkt dat de bestreden beslissing niet op pertinente motieven gesteund is. De feiten waren niet in de tijd bepaald, de oorspronkelijke verklaringen zijn niet geverifieerd geweest door de hogere tuchtoverheid, de betrokken getuigen zijn niet opnieuw in zijn aanwezigheid verhoord en de in de bestreden beslissing opgenomen argumenten om de door verzoeker aangehaalde schendingen te rechtvaardigen, zijn niet correct.

4.1.4. In zijn laatste memorie voegt verzoeker nog toe dat hij louter duidelijk heeft willen maken dat het argument van de verwerende partij, luidens

hetwelk hij geen schending van de materiële- en formelemotiveringsplicht meer kon opwerpen omdat hij geen verweer had gevoerd over de hem ten laste gelegde feiten, niet kan aangenomen worden, aangezien hij alle feiten altijd heeft ontkend. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat verzoeker zich op voldoende wijze tegen de hem in het inleidend verslag ten laste gelegde feiten heeft kunnen verdedigen. Zoniet zou dit impliceren dat elk inleidend verslag vage feiten kan bevatten en dat de rechten van verdediging geëerbiedigd worden zolang verzoeker kan ontkennen. Een dergelijke houding is met de rechten van verdediging niet verzoenbaar. Met de tuchtraad moet worden vastgesteld dat de formulering van het inleidend verslag verzoeker niet toeliet om een duidelijk beeld van de feiten te krijgen.

Beoordeling

4.1.5. Artikel 38*bis* van de tuchtwet luidt:

“De hogere tuchtoverheid die oordeelt dat de feiten kunnen leiden tot een zware tuchtstraf brengt het inleidend verslag ter kennis van betrokkene, hetzij door de overhandiging van bedoeld verslag tegen een ontvangstbewijs, hetzij door een ter Post aangetekend schrijven.

Het inleidend verslag vermeldt:

1° alle ten laste gelegde feiten;

[...].”

4.1.6. In het inleidend verslag worden de aan verzoeker ten laste gelegde feiten als volgt omschreven:

“Seksueel/erotisch getinte bedoelingen en handelingen uitgevoerd tegenover verschillende vrouwelijke collega's in het korps van de lokale politie van Dendermonde.”

Daarnaast wordt in het inleidend verslag uitdrukkelijk verwezen naar de verklaringen die op 11, 12, 14, 15 en 17 januari 2010 door een aantal vrouwelijke collega's zijn afgelegd en wordt een kopie van de processen-verbaal van verhoor als bijlage bij dit inleidend verslag gevoegd.

Uit de samenlezing van deze verklaringen en het inleidend verslag blijkt voldoende duidelijk welke feiten verzoeker ten laste worden gelegd. Tegen deze feiten heeft hij zich op een adequate wijze kunnen verdedigen. Overigens stelt verzoeker in zijn memorie van wederantwoord zelf niet in te zien welke inhoudelijke argumenten hij tegen een meer precieze beschrijving van de vermeende feiten in de bestreden beslissing zou moeten doen gelden.

4.1.7. Waar verzoeker in zijn memorie van wederantwoord aanvoert dat de bestreden beslissing niet op pertinente motieven is gesteund, geeft hij een nieuwe grondslag aan het middelonderdeel en is het middel onontvankelijk.

Het tweede middelonderdeel is, in zoverre ontvankelijk, niet gegrond.

Uiteenzetting van het eerste middel, derde onderdeel

4.2.1. Verzoeker voert in een derde onderdeel van het eerste middel de schending aan van het onpartijdigheidsbeginsel, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de motiveringswet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Naar het oordeel van verzoeker is de korpschef niet op onpartijdige wijze opgetreden doordat hij naar aanleiding van voor verzoeker belastende verklaringen eerst beslist heeft om een gerechtelijk vooronderzoek aan te vatten en vervolgens diezelfde verklaringen heeft aangewend om in de hoedanigheid van gewone tuchtoverheid een tuchtprocedure in te leiden en de hogere tuchtoverheid te adiëren. Doordat de korpschef het strafrechtelijk vooronderzoek heeft geïnitieerd, had hij niet meer mogen optreden in het tuchtonderzoek. Het argument van de hogere tuchtoverheid dat verzoeker slechts onrechtstreeks voorhoudt dat er sprake zou zijn van partijdigheid door de rol van de korpschef in het strafrechtelijk vooronderzoek, is niet pertinent en schendt artikel 3 van de motiveringswet. De door de hogere tuchtoverheid ingeroepen

motieven waarmee wordt aangegeven dat het onpartijdigheidsbeginsel niet geschonden is, kunnen niet worden aangenomen. De tuchtprocedure spruit namelijk voort uit een strafrechtelijk vooronderzoek dat werd aangevat ten gevolge van vage verklaringen van vrouwelijke collega's, werkzaam in de politiezone Dendermonde. De korpschef is overgegaan tot het inleiden van het tuchtonderzoek nadat de feiten door de procureur des Konings werden beoordeeld als niet voldoende om een strafrechtelijk onderzoek aan te vatten. De korpschef heeft de verklaringen van de vrouwelijke personeelsleden dus in eerste instantie reeds als dermate ernstig beschouwd dat zij het voorwerp dienden uit te maken van een strafzaak, zodat hij reeds een persoonlijke vooringenomenheid had bij de beoordeling van de feiten op strafrechtelijk vlak. Uiteraard kan er geen sprake meer zijn van een objectief onderzoek van deze gegevens in het kader van het tuchtonderzoek. De korpschef stelt trouwens zelf in zijn verslag dat hij kennis kreeg van de feiten door de getuigenissen van de vrouwelijke personeelsleden in het kader van een door hem zelf gevoerd strafrechtelijk vooronderzoek.

De korpschef speelt een sleutelrol in gans de tuchtprocedure, aangezien hij als gewone tuchtoverheid beslist dat een tuchtprocedure zal ingeleid worden. De korpschef heeft geoordeeld dat de gegevens die hij voldoende achtte om verzoeker strafrechtelijk te laten vervolgen, tevens tot een tuchtrechtelijke straf konden leiden. Zonder deze eerste beslissing vanwege de korpschef, was er nooit een procedure tegen verzoeker opgestart geweest. In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt, heeft de korpschef als gewone tuchtoverheid conform artikel 32 van de tuchtwet wel degelijk een inleidend verslag opgesteld.

Deze schijn van partijdigheid in hoofde van de korpschef wordt nog versterkt door wat hij heeft meegedeeld in het verhoor ten aanzien van de hogere tuchtoverheid, waarin hij als getuige *à charge* werd gehoord. Het is strijdig met het onpartijdigheidsbeginsel wanneer iemand als getuige optreedt en tegelijk deel uitmaakt van de tuchtoverheid, wat wordt bevestigd in het advies van de tuchtraad. Verzoeker betwist de uiteenzetting in de bestreden beslissing dat de korpschef niet als getuige werd gehoord, doch dat de hogere tuchtoverheid louter heeft geïnformeerd naar het al dan niet bestaan van een vooringenomen

houding en dat geen partijdigheid kan worden afgeleid uit het antwoord van de korpschef. De korpschef heeft immers meegedeeld dat hij reeds een negatieve houding had ten opzichte van verzoeker op het ogenblik dat er in januari 2010 tegenover hem verklaringen werden afgelegd en dat zijn houding ten opzichte van verzoeker al negatief was vóór het inleiden van de onderzoeken. Hij was al overtuigd van de schuld van verzoeker nog voor het opstarten van de tuchtrechtelijke onderzoeken, wat duidelijk een schending inhoudt van het onpartijdigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst vervolgens op artikel 27 van de tuchtwet, waaruit blijkt dat de gewone tuchtoverheid kon beslissen om de zaak aan de algemene inspectie van de lokale politie toe te vertrouwen. *In casu* rechtvaardigt de eigen structuur van de dienst dus niet dat een schending van het onpartijdigheidsbeginsel wordt gedoogd. Het argument dat het enkel de hogere tuchtoverheid is die de beslissing neemt en die uitsluitend een oordeel velt over de zaak is niet dienstig om te besluiten dat de zaak niet diende doorverwezen te worden naar de algemene inspectie. De hogere tuchtoverheid staat immers veel dichter bij de korpschef en heeft op basis van het inleidend verslag van de korpschef beslist om verzoeker een zware tuchtstraf op te leggen. De algemene inspectie van de lokale politie, die geen dagelijkse werkrelatie onderhoudt met de korpschef, kan van geen partijdigheid worden beschuldigd. De hogere tuchtoverheid heeft minstens de schijn van partijdigheid over het dossier van verzoeker laten hangen, schijn die nog gevoed wordt doordat uitsluitend belastende verklaringen van vier vrouwelijke personeelsleden werden afgenomen, zonder dat de andere vrouwelijke personeelsleden werden gehoord. Aldus werd geen onderzoek naar de waarachtigheid van de verhoorde personen gevoerd, maar werd enkel gezocht naar negatieve elementen. De hogere tuchtoverheid moest bijkomende onderzoeksmaatregelen uitvoeren, minstens na het advies van de tuchtraad dat de feiten niet bewezen waren en er aldus geen tuchtstraf kon worden opgelegd.

4.2.2. Verzoeker laat in zijn memorie van wederantwoord nog gelden dat het duidelijk is dat de korpschef een persoonlijke vooringenomenheid had ten

opzichte van hem, nu de feiten door de korpschef als strafrechtelijke vergrijpen werden gekwalificeerd.

4.2.3. In zijn laatste memorie voegt verzoeker nog toe dat de hogere tuchtoverheid op basis van de onderzoeksdadens van de korpschef en zonder bijkomende onderzoeksmaatregelen de beslissing heeft genomen om verzoeker een zware tuchtstraf op te leggen. De vooringenomenheid van de korpschef heeft de hogere tuchtoverheid besmet, zodat over de bestreden beslissing een schijn van partijdigheid hangt.

Beoordeling

4.2.4. Met zijn argumentatie dat uitsluitend belastende verklaringen van een aantal vrouwelijke personeelsleden werden afgenomen zonder dat werd overgegaan tot aanvullende verhoren van andere vrouwelijke personeelsleden, toont verzoeker geen schending van het partijdigheidsbeginsel in hoofde van de hogere tuchtoverheid aan. Evenmin volstaat dit niet nader geconcretiseerde betoog om een onzorgvuldig handelen in hoofde van deze tuchtoverheid aan te tonen.

4.2.5. Verder bekritiseert verzoeker weliswaar in ruime mate de partijdigheid van de korpschef als gewone tuchtoverheid, maar toont hij daarmee geenszins de partijdigheid van de hogere tuchtoverheid aan. Zelfs zo de hogere tuchtoverheid door de gewone tuchtoverheid is geadieerd geworden, neemt dit niet weg dat de hogere tuchtoverheid over een eigen beoordelingsbevoegdheid met betrekking tot het bestaan van de feiten en eventueel het bestraffen van verzoeker beschikte en hierover onafhankelijk van de korpschef kon en moest oordelen en een beslissing nemen. Alleen al daardoor kan de korpschef evenmin worden verweten te zijn opgetreden als getuige *à charge* enerzijds en als tuchtoverheid anderzijds. Uit 's Raads arrest nr. 222.262 van 28 januari 2013 blijkt overigens dat de korpschef te dezen in redelijkheid niet kan worden beschouwd als een getuige in de eigenlijke zin van het woord, maar dat zijn

verhoor zich aandiende als een door de hogere tuchtoverheid gestelde bijkomende onderzoeksdaad ter vervollediging van het tuchtdossier.

4.2.6. Onder het puntje “e) Regelmatigheid van het optreden van de korpschef/gewone tuchtoverheid en de kennisname van de feiten door de hogere tuchtoverheid” wordt in de bestreden beslissing, in overeenstemming met het hoger gestelde, op uitdrukkelijke, uitvoerige en afdoende wijze aangegeven waarom het onpartijdigheidsbeginsel naar het oordeel van de verwerende partij niet geschonden is. Verzoeker maakt dan ook evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissing in strijd met artikel 3 van de motiveringswet is genomen.

Het derde middelonderdeel is niet gegrond.

B. Tweede middel, tweede onderdeel

Uiteenzetting van het tweede middel, tweede onderdeel

5.1. Verzoeker voert in een tweede onderdeel van het tweede middel de schending aan van artikel 6 EVRM, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker acht artikel 6 EVRM geschonden doordat zijn verzoek tot het stellen van bijkomende onderzoeksdaaden omtrent de e-mails die hij zou hebben verzonden door de hogere tuchtoverheid niet werd ingewilligd. Hierdoor heeft de verwerende partij zich bij het voeren van het tuchtonderzoek ook onzorgvuldig gedragen. De twee betrokken e-mails zijn de enige materiële veruitwendiging van ongewenst seksueel gedrag en verzoeker heeft steeds ontkend deze e-mails te hebben verzonden. Hij heeft er daarbij steeds op gewezen dat het binnen het korps van de politiezone Dendermonde vaak gebeurt dat personen inloggen op computers van andere personeelsleden. Dat geen bijkomend onderzoek in dit verband werd verricht, wordt door de verwerende partij gerechtvaardigd doordat niet ontkend wordt dat deze praktijken plaatsvonden en doordat verzoeker niet aannemelijk maakt deze e-mails niet te

hebben verstuurd. Verzoeker erkent dat de tuchtoverheid, op basis van de rechten van verdediging, niet verplicht kan worden om de door hem gevraagde onderzoeksdaten te stellen, maar zij dient wel een beslissing te nemen op basis van een onderzoek dat op een zorgvuldige wijze werd gevoerd.

In casu steunt de bestreden beslissing op een aantal getuigenissen over feiten van jaren geleden en werden geen bijkomende onderzoeksdaten verricht. De hogere tuchtoverheid heeft aldus, naar het oordeel van verzoeker, een eenzijdig onderzoek gevoerd, wat een schending inhoudt van de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel. Voor zover de bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen bijkomende getuigen heeft opgeroepen en nooit verzocht heeft de vrouwelijke personeelsleden als getuigen op te roepen, merkt verzoeker op dat het niet aan hem toekomt om al dan niet getuigen voor zijn verdediging op te roepen. Hij heeft namelijk de vrije keuze om zijn verweer te voeren op de wijze die hij het beste acht.

5.2. Verzoeker dupliceert in zijn memorie van wederantwoord dat hij ervan uitgegaan is dat de afgelegde verklaringen niet tot enige straf zouden kunnen leiden, aangezien de hem ten laste gelegde feiten gesteund waren op vage getuigenissen die niet door bijkomende onderzoeksdaten werden gestaafd. Hij benadrukt dat zijn vraag om bijkomende onderzoeksdaten te verrichten werd genegeerd. Verzoeker herhaalt dat de rechten van verdediging inderdaad niet vereisen dat het verzoek tot het stellen van bijkomende onderzoeksdaten wordt ingewilligd. De verwerende partij getuigt niet van de nodige zorgvuldigheid doordat zij niet is ingegaan op de vraag van verzoeker en de bestreden beslissing uitsluitend heeft gesteund op de eenzijdige verklaringen van een aantal vrouwelijke personeelsleden die betrekking hebben op feiten die zich twee jaar voor het inleiden van de tuchtprocedure zouden hebben voorgedaan.

5.3. Verzoeker stelt in zijn laatste memorie dat de rechten van verdediging en de daarin vervatte plicht het vermoeden van onschuld te weerleggen *in casu* wel vereisten dat bijkomende onderzoeksdaten verricht werden. Het niet ingaan op deze vraag van verzoeker getuigt minstens van

onzorgvuldig gedrag in hoofde van de verwerende partij. De tuchtoverheid heeft zich evenmin bevraagd bij de andere personeelsleden van de politiezone Dendermonde, teneinde een bevestiging van de opgeworpen feiten te krijgen en heeft zich tot inspecteur A.M.D.S. gewend, die reeds overtuigd was van verzoekers schuld en die, afzienbare tijd nadat de vermeende feiten hadden plaatsgevonden, deze plots ernstig genoeg bevond om hiervan melding te maken. Ook daardoor werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Beoordeling

5.4. Voor zover verzoeker de schending aanvoert van artikel 6 EVRM, kan worden verwezen naar het arrest nr. 222.262 van 28 januari 2013, waarin de Raad van State heeft overwogen dat deze bepaling te dezen geen toepassing vindt.

5.5. De beoordeling van het middelonderdeel kan zich voorts beperken tot de vraag naar een mogelijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, nu verzoeker zowel in zijn verzoekschrift als in zijn memorie van wederantwoord voorhoudt dat de rechten van verdediging niet vereisen dat het verzoek tot het stellen van bijkomende onderzoeksdaden wordt ingewilligd. Door vervolgens, in zijn laatste memorie, dit standpunt volledig te verlaten, verschalkt verzoeker zowel de auditeur-verslaggever in zijn onderzoek als de verwerende partij in haar verweer.

5.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding zodat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

5.7. *In casu* werd de bestreden tuchtstraf genomen naar aanleiding van de tenlastelegging van feiten waarvoor de verwerende partij zich heeft gesteund op de verklaringen die een aantal vrouwelijke collega's van verzoeker

in de loop van januari 2010 hebben afgelegd. In één van deze verklaringen wordt melding gemaakt van twee e-mails van 2006 en 2007 die zouden zijn uitgegaan van verzoeker. Wat het versturen van die e-mails betreft, heeft verzoeker gevraagd om bijkomend drie andere personeelsleden te horen, opdat kan worden aangetoond dat het binnen de politiezone Dendermonde gangbaar is dat ook e-mails worden verzonden vanop een pc waar een andere collega staat ingelogd. De verwerende partij heeft vervolgens opnieuw één van de personeelsleden laten verhoren die reeds in januari 2010 een verklaring heeft afgelegd. Tijdens dat verhoor werd dieper ingegaan op de vraag of de twee betrokken e-mails wel degelijk verstuurd werden door verzoeker zelf, waarop dit personeelslid het volgende heeft verklaard:

“Met betrekking tot de e-mail van 23 november 2006 kan ik u vertellen dat HINP Guy Abbeel zich die dag in het lokaal van de OGP’s bevond. [...] Kort nadat ik de e-mail van 23 november 2006 had ontvangen heeft HINP Guy Abbeel allusie gemaakt op die mail door mij te vragen of hij er een antwoord mocht op verwachten. In welke bewoordingen hij dat juist gevraagd heeft, herinner ik mij niet meer, maar de allusie was toch duidelijk.

Ook over de inhoud van de e-mail van 27 juni 2007 heeft HINP Guy Abbeel allusie gemaakt tijdens die dagen. Niet naar de e-mail op zich, wel naar de inhoud ervan.

Op basis hiervan ben ik ervan overtuigd dat beide e-mails afkomstig zijn van HINP Guy Abbeel.”

Met het bijkomend, geciteerde verhoor moet de verwerende partij geacht worden de nodige zorgvuldigheid aan de dag te hebben gelegd. De zorgvuldigheidsplicht vereiste niet dat de verwerende partij ook nog drie andere personeelsleden op vraag van verzoeker zou horen, temeer nu verzoeker hiermee enkel beoogde in het algemeen aan te tonen dat het binnen de politiezone Dendermonde een gangbare praktijk was dat personen inloggen en e-mails versturen op computers van andere personeelsleden.

Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

6.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de tuchtwet, van het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 3 van de motiveringswet.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing steunt op feiten die niet bewezen zijn, dat deze feiten door hem steeds werden ontkend, dat zij onbegrijpelijkerwijze blijken uit verklaringen die betrekking hebben op een periode van minstens twee jaar geleden, dat geen ooggetuigen werden ondervraagd die de beschuldigende verklaringen zouden kunnen bevestigen en dat geen precieze datum van de feiten werd opgegeven. De verklaringen met betrekking tot het stilzwijgen van de getuigen kunnen volgens verzoeker niet overtuigen. De motieven zijn onjuist en daarom ook niet pertinent.

De verwerende partij heeft zich volgens verzoeker op een onzorgvuldige wijze gedragen. Zij heeft immers nooit voorgesteld de getuigen opnieuw te verhoren. Hiertegen zou verzoeker zich uiteraard niet hebben verzet. Verzoeker stelt niet in te zien in welke mate het feit dat hijzelf niet heeft gevraagd om geconfronteerd te worden met de betrokkenen, aangewend kan worden om hem een tuchtstraf op te leggen. Het komt immers aan hemzelf toe om te kiezen hoe hij zijn verweer voert. Volgens hem was een dergelijke confrontatie wegens de vaagheid van de verklaringen en het manifest ongegrond karakter ervan helemaal niet nuttig om zijn onschuld te bewijzen. De betrokken personen zouden in dit geval immers toch zijn blijven volharden in hun beweringen, waarbij het “woord tegen woord” zou zijn geweest.

De hogere tuchtoverheid heeft evenmin andere personen verhoord om de verklaringen van de getuigen te toetsen op hun waarachtigheid. Nochtans blijkt uit de verklaringen van twee personeelsleden dat ook andere

personen op de hoogte waren van de feiten die verzoeker tegenover hen zou hebben gepleegd. Hieruit volgt dat de feiten niet als bewezen kunnen worden beschouwd en dat artikel 3 van de tuchtwet is geschonden. Verzoeker meent dat het van weinig zorgvuldigheid getuigt dat geen onderzoeksdaden werden gesteld, gezien de vaagheid van de verklaringen, het tijdsverloop sinds de gepleegde feiten, de houding van de gewone tuchtoverheid ten opzichte van verzoeker en het gegeven dat het om een zware tuchtstraf gaat. De verklaringen op zichzelf kunnen bovendien niet het bewijs leveren van de ten laste gelegde gedragingen.

De e-mails van 23 november 2006 en 27 juni 2007 kunnen volgens verzoeker niet als bewijs worden aangenomen. Uit de stukken blijkt immers dat in de politiezone Dendermonde de vervelende gewoonte heerst om e-mails te versturen vanaf de computer van een ander personeelslid. Verzoeker meent dat hij niet echt van veel intelligentie zou getuigen indien hij zijn vermeende gedragingen ook zou veruitwendigen in schriftelijk verkeer dat later tegen hem kan worden gebruikt. Bovendien, en zelfs indien deze e-mails door verzoeker verzonden zouden zijn geweest, *quod non*, kunnen deze geen bewijs leveren van de feiten die hem ten laste worden gelegd.

Desalniettemin heeft de hogere tuchtoverheid de bestreden beslissing gesteund op “feiten” die ook door de tuchtraad beschouwd werden als te vaag, daar zij niet gesitueerd werden in tijd of ruimte. Daarenboven heeft zij het advies van de tuchtraad gewoonweg naast zich neergelegd en geen bijkomende onderzoeksmaatregel bevolen, hoewel verzoeker zich hiertegen niet heeft verzet in zijn schriftelijk verweer van 3 december 2010.

6.2. In zijn memorie van wederantwoord erkent verzoeker dat het opnemen van artikel 2 van de tuchtwet in het verzoekschrift berust op een materiële vergissing. Hij betwist verder het argument van de verwerende partij dat het feit dat hij geen kritiek zou leveren op de overweging dat de omstandige heromschrijving van de tenlastelegging door de tuchtraad op basis van de stukken van het dossier, op zich het bewijs levert dat de rechten van verdediging geëerbiedigd werden. Volgens de tuchtraad werden de rechten van verdediging

immers geschonden, niet alleen door de vage omschrijving van de feiten in het inleidend verslag, maar ook door het gegeven dat verzoeker niet uitgenodigd werd op de bijkomende verhoren en ook doordat deze feiten niet gesitueerd werden in de tijd. Verzoeker betwist evenzeer de vaststelling dat hij zich niet zou weten te gedragen ten opzichte van vrouwelijke collega's. De vermeende feiten hebben zich immers nooit voorgedaan.

Verzoeker erkent dat het minstens verdacht is, zoals de tuchtraad opmerkt, dat verschillende politieambtenaren allemaal ongeveer dezelfde klachten hebben geuit, doch dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen het verdacht worden van bepaalde feiten en het bewezen zijn daarvan. De bestreden beslissing vloeit voort uit een eenzijdig en subjectief onderzoek, dat uitsluitend gesteund is op verdachtmakingen door een aantal vrouwelijke politieambtenaren. Het werd niet nodig geacht deze verklaringen te onderzoeken door mogelijke getuigen te verhoren of om verzoeker uit te nodigen aanwezig te zijn bij de onderzoeksdad die wel werden gesteld. Nochtans kan een tuchtstraf slechts worden uitgesproken nadat een zorgvuldig, tegensprekelijk en objectief onderzoek werd gevoerd op basis waarvan wordt aangetoond dat de aan de verdachte persoon toegedichte feiten werkelijk gebeurd zijn. Verzoeker stelt geen tegenbewijs te hebben kunnen leveren doordat de vermeende handelingen niet gesitueerd werden in de tijd. De feiten waarvan hij beschuldigd werd, zijn niet bewezen. Precies daarom werd ook artikel 3 van de tuchtwet geschonden.

6.3. In zijn laatste memorie laat verzoeker nog gelden dat het vreemd overkomt dat er van de veertien vrouwelijke personeelsleden in de zone slechts zes werden gehoord. Het gegeven dat deze verklaringen alle op eenzelfde vorm van feiten betrekking hebben, kan er niet toe doen besluiten dat deze voor bewezen moeten worden gehouden zonder bijkomend onderzoek. Bovendien heeft de korpschef twee collega's ondervraagd die de politiezone Dendermonde hadden verlaten en die hebben verklaard geen problemen met verzoeker te hebben ondervonden. De vier collega's die wel een belastende verklaring hebben afgelegd, werden hiertoe allen door inspecteur A.M.D.S. aangezet, die hiermee wraak wilde nemen omdat verzoeker problematisch gedrag van deze inspecteur

aan haar diensthoofd had gemeld. Deze melding heeft plaatsgevonden in december 2009, dus net voordat de verklaringen begin januari 2010 werden afgelegd. Dit verklaart ook waarom de verklaringen twee jaar na de vermeende feiten werden afgelegd. De verklaring van de betrokken collega's dat angst hun zou hebben tegengehouden, kan niet worden aangenomen, aangezien zij de feiten wel hebben meegedeeld aan andere leden binnen het korps. De leidinggevende van de groep van inspecteur A.M.D.S. heeft opgemerkt dat uit de gevoerde gesprekken blijkt dat er inderdaad wat problemen zijn met deze inspecteur. De gewone tuchtoverheid was op de hoogte van het problematisch gedrag van inspecteur A.M.D.S., aangezien de feiten met betrekking tot haar gemeld werden op 8 januari 2010, namelijk net voordat de belastende verklaringen werden afgelegd. Gelet op het feit dat de verwerende partij wist dat er problemen waren binnen het korps in het algemeen en tussen inspecteur A.M.D.S. en verzoeker in het bijzonder, dienden minstens bijkomende onderzoeksmaatregelen te worden genomen.

Beoordeling

6.4. Zoals de verwerende partij terecht opwerpt en door verzoeker ook in zijn memorie van wederantwoord werd erkend, heeft verzoeker nagelaten uiteen te zetten op welke wijze artikel 2 van de tuchtwet geschonden is. In zoverre de schending van deze bepaling wordt aangevoerd, is het middel niet ontvankelijk.

6.5. Met de verwerende partij moet worden gesteld dat, wanneer de feiten in een tuchtzaak betwist worden – zoals *in casu* –, het de Raad van State niet toekomt om als rechter in hoger beroep uit te maken wat naar zijn oordeel als de juiste toedracht van de aan de tuchtsanctie ten grondslag liggende feiten beschouwd moet worden. Hij vermag als annulatierechter, in het kader van het onderzoek naar de wettigheid van de opgelegde tuchtsanctie, enkel na te gaan of de tuchtoverheid, gelet op de gegevens van het administratief dossier, naar recht en redelijkheid tot haar voorstelling van de aan verzoeker ten laste gelegde feiten

is gekomen, aangezien een tuchtstraf die op onbestaande of niet voldoende bewezen feiten gegrond is, in rechte niet verantwoord is.

6.6. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn argumentatie dat de feiten niet bewezen zijn doordat die enkel zijn gesteund op de verklaringen van een aantal vrouwelijke personeelsleden, temeer nu het te dezen om vier verklaringen van afzonderlijke vrouwelijke collega's van verzoeker gaat, die allemaal in dezelfde richting gaan wat de hem ten laste gelegde feiten betreft en die geen tegenstrijdigheden reveleren. Dat die feiten dateren van ruime tijd terug, doet aan deze vaststelling geen afbreuk, temeer nu het standpunt van de verwerende partij dat de getuigen schrik hadden van verzoeker de Raad van State niet onredelijk voorkomt, mede gelet op de tuchtstraf die verzoeker in verband met rancuneus gedrag volgens de bestreden beslissing reeds eerder blijkt te zijn opgelegd, en hetgeen hij niet weerlegt. Ook het argument van verzoeker dat hij de feiten in de loop van de tuchtprocedure steeds heeft ontkend, kan deze overeenstemmende verklaringen niet ontkrachten.

6.7. Eerst nadat in het auditoraatsverslag wordt aangegeven dat verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt dat de betrokken personeelsleden zouden hebben samengespannen in het kader van een afrekening, komt verzoeker in zijn laatste memorie, op laattijdige en onontvankelijke wijze, met het betoog dat de verwerende partij wist dat er problemen waren binnen het korps in het algemeen en tussen inspecteur A.M.D.S. en verzoeker in het bijzonder. Het betoog van verzoeker ter terechtzitting dat de stukken waarop hij zich steunt door de tuchtoverheid moesten worden bijgebracht, doet niet anders besluiten.

6.8. Zoals reeds bij de bespreking van het tweede onderdeel van het tweede middel (randnummer 5.7) werd geoordeeld, wordt niet ingezien, en wordt door verzoeker evenmin duidelijk gemaakt, wat het bijkomend horen van drie andere personeelsleden nog zou hebben kunnen toevoegen aan wat het gevoerde tuchtonderzoek reeds had opgeleverd. Hetzelfde geldt voor verzoekers betoog dat nog andere personeelsleden dan de drie voormelde niet werden gehoord en dat de

vrouwelijke personeelsleden die een verklaring hebben afgelegd niet opnieuw zijn verhoord.

6.9. Gezien de overeenstemmende belastende verklaringen die vier vrouwelijke personeelsleden hebben afgelegd in de loop van januari 2010 en gezien het bijkomend verhoor van 18 mei 2010 van één van deze personeelsleden, moet worden aangenomen dat de verwerende partij geen verdere onderzoeksdaden had moeten stellen om de aan verzoeker ten laste gelegde feiten als bewezen te beschouwen. De in de bestreden beslissing tot uitdrukking gebrachte motieven in dit verband kunnen deze beslissing wel degelijk schragen.

Verzoeker toont geen schending van de in het middel aangehaalde rechtsregels aan.

Het derde middel is, in zoverre ontvankelijk, niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig april 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Johan Lust